

ילדי הצדיק

גיליון צווגדל

בעין העדשה

שער החמישים

מדברי קדשו של מורינו הרב שליט"א

זה הענן של פורים, שבפורים רואים את ה' עין בעין, פורים זה שער החמשים, חמשים אמה, כי המן חשב להפיל את מרדכי בשער החמשים, ונהתפף, זה כל הענן של פורים, שעכשיו כולם נכנסים לשער החמשים שבקדשה, כולם בלי יוצא מהכלל.

כל הענן של פורים שכל הפורים חוזרים, כל האבדות חוזרות, "ורבים מעמי הארץ מתיידיים" (אסתר ח, יז), כל האבדות חוזרות, אנחנו פוסקים כמו הש"ך, שאין יאוש בעולם כלל, הש"ך פוסק בסימן שני"ח שאין שום יאוש בעולם כלל, ואדם תמיד יש לו את הזכות לדרוש את האבדה שלו.

בפורים מקבלים את העשירות לכל השנה, כל העשירות של כל השנה, "את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו" (אסתר א, ד).

וזה סוד הגביע, גימטריא מרדכי ואסתר, אסתר אמרה "וכאשר אבדתי אבדתי" (אסתר ד, ט"ז) "ומרדכי לא ירע ולא ישתחוה" (שם, ג' ב'), מרדכי היה מרים את הרגל אומר להמן עבדי אתה! (מגילה) אתה העבד שלי! מי אתה בכלל? עבד שלי, אומר לו: אתה עבד עולם, אתה וזרעך וזרעך עד עולם, והמן ידע שהוא עבד של מרדכי, לכן הוא רצה לחסל את מרדכי, הוא ידע את האמת, המן ידע את האמת, "שבעים בלחם נשכרו", זה שבעים בני המן באו לבקש סליחה ממרדכי, נשקו לו את הידים ואת הרגלים, יצאה בת קול ואמרה מי שלא יבקש סליחה ממרדכי, אחת דתו להמית!

רבי ישעיה קרעסטינר אמר עוד שלושים שנה תתחיל שואה, היה פורים, אם היו רוקדים כל הפורים, מיד היו רואים את משיח, מיד היה מתגלה אליהם משיח.

דבר העשגיה

ילדים צדיקים וחביבים שלום וברכה חג הפורים הגיע, אלו הם 24 שעות שבכח הרקודים אפשר לפעל כל ישועה! מורנו הרב שליט"א היה חוזר בכל חג הפורים את דברי הרמב"ם שהעומד מן הצד ואינו רוקד הוא חוטא ושוטה.

ילדי הצדיק מנצלים כמה שיותר את היום הקדוש, ובראש ובראשונה מתפללים על מורנו הרב שליט"א וכמו כן כל אחד מתפלל על אביו ואמו ועוד, וממשיכים ישועות, נסים ונפלאות עד בלי די...

פורים שמח המשגיח נפתלי ביק.

נחל טוב -

מעופק ליבנו שולחים אנו את ברכתנו לחתנים:

נתן גול ג"י

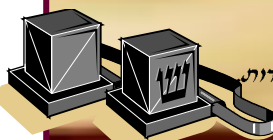
נחמן מן ג"י

לרגל הכנסת לעול תורה ומצוות.

יהי רצון שתזכו לעלות מעלה מעלה בעבודת ה' ובדרכי החסידות.

בדרך רבנו הקדוש ומורינו הרב שליט"א.

מאת: ילדי הצדיק.

פורים בעת קריאת המגילה 2 - תשפ"ג

תמונות השבוע

נעניק להם פרסים? בקשה כזאת לא שמעתי מימי, ובפרט מאיש יודע חוק, ואשר שומה עליו לעזור לבצוע חוק ומשפט! למה רוצה כבודו שהגנב הבלתי ידוע עוד, לא יבא על ענשו?"

"יסלח לי, אדון רב חסד! בודאי שהנני רוצה בדרך כלל, שכל עושה עול יבא על ענשו. אך אם מישהו חטא כנגדי, אינני רוצה שהוא יענש בסיבתי. חכמינו אומרים שכל שחברו נענש על ידו, אין מכניסים אותו למחיצתו של הקדוש ברוך הוא, ובודאי שהחפצים הגנובים אינם שוים בעיני מחיר יקר כזה".

"הכתוב דבר זה בתלמוד: אם כן, איך יתכן ספר המבקש מן האדם ותורים מרחיקי לכת כאלה. אבל לעצם הענין, אינני יכול להסכים לבקשתו. גם אם כבוד הרב מוכן כעת להסתלק ולותר על החקירה, נאלץ אני לפתוח בה לאחר שנודע לי דבר הגנבה. אחרת, הנני הופך לשותפו של הגנב, למחפה עליו. ואם יעלה בידי לתפסו, עלי למסרו לידי בית המשפט, ושם יוחלט אם להטיל עליו עונש או לא".

רבי ישעיה שתק. הוא הרגיש ששגגת יצאה מלפניו בהודיעו על כל הענין למפקד המשטרה.

האדון פון דינגלדיין פרש את השתיקה הזו כהלכה. הוא נגש שנית אל הרב, והושיט לו ביחדות את היד.

"היות וזוהי הפעם הראשונה שכבוד הרב מבקש משהו ממני עבור עצמו, לא אסרב לו. עד כמה שהדבר תלוי בי אתחשב ברצונו, ואם נתפוס את הגנב אמליץ בעדו בפני בית המשפט. חוץ מזה אין אנו תולים בפרנקפורט אנשים לפני שנו תופסים אותם, כפי שמספרים על נירנברג... מתי בעצם בוצעה הגנבה?"

"אמש מלאו ארבעה שבועות מאז גליתי את הדבר. מניח אני

שהגנבה בוצעה שעות אחדות לפני שנודעה לי".

"אבל, היתכן דבר כזה?" קרא האדון פון דינגלדיין בכעס. "איך אפשר שיעברו ארבעה שבועות, בלי להגיש תלונה? בודאי נעלמו כבר כל העקבות, הגנב הספיק להסתיר את החפצים הגנובים במקום בטוח, וכעת יהיה קשה, אולי בלתי אפשרי אפילו, לתפסו".

"הערות הוד מעלתו מיוסדות הן בודאי, גם אם לא במלואן. אני פתחתי מיד בחקירה בו במקום, אם כי חקירתי לא נעשתה במומחיותו של בלש מנוסה. חוץ מזה, למחרת היום הוצאתי את המפתחות מן הארון, ולא פתחתי אותו מאז. כמה ספרים וכתבי יד רבי ערך שהחזקתי באותו ארון, העברתי למקום אחר. על כן, בטוחני שאפשר יהיה למצא עוד אי אלו עקבות של הפושע".

המשך בשבוע הבא בע"ה.

תקציר: כאשר הרבנית שמעה על הגניבה זלגו עיניה דמעות, בעקבות הגנבה, פנה רבי ישעיה עצמו אל מפקד המשטרה בקשר לגנבה.

האדון פון דינגלדיין שמח מאד שידו הפעם על העליונה. בבת צחוק על שפתיו, ענה לרבי ישעיה, שהשוטרים עוסקים אף הם במקצת בקבלה, כי אחרת לא היו יכולים לפענח נסתרות לרגל עבודתם. "ובמה אוכל לעזור לכבוד הרב?"

רבי ישעיה ספר לו בפרוטרוט אודות הגנבה הגדולה שבוצעה בביתו, וסיים את דבריו בבקשה שהמשטרה תעזור לו לקבל בחזרה את חפצי הערך שנגנבו ממנו.

כל זמן שרבי ישעיה דבר, טייל המפקד בפסיעות גסות הלך ושוב בחדר, כשידיו מופשלות לאחוריו. משסיים, עמד ופנה אליו:

"האם יכיר ויודה סוף סוף כבוד הרב, בסכנה ובעול אשר בהתנהגותו, בהכניסו במשך כל השנים ארחי פרחי זרים לביתו, ובתמכו בהם? טוב לבו והכנסת האורחים המופרזת שלו, מושכים לפרנקפורט אורחי פרחי מכל העולם, ובודאי שעליהם נמנים גם האנשים אשר ביצעו את הגנבה בביתו. אינני מתפלא

על מה שקרה: להיפך, מתפלא אני על שהם עוד השאירו משהו בבית. אם כבוד הרב מבטיח לי להסיק מוסר השכל ממה שקרה ולשים קץ להתנהגות זו, אתאמץ בכל כוחותי שיקבל בחזרה את חפציו ושהגנב יועלה לתליה".

"יסלח נא לי, אדון רב חסד!" ענה רבי ישעיה. "לא לכך התכוונתי. אדוני מכיר את מצוקת בני דתי, אשר דעות קדומות חשוכות מנידות אותם מעיר לעיר וממדינה למדינה. אם מכניס אני לתוך ביתי אחדים מהאנשים האומללים

האלה, ואם משתדל אני לעזור להם בעצה ובמעשה, עד כמה שכוחותי הדלים מספיקים, אין לבו הטוב יכול להתרעם עלי על כך. שוחחנו כבר על זה בהזדמנויות שונות, ואיני רוצה לחזור היום לנושא זה, ביחוד אחרי שאין כל ספק שאת הגנב אין לחפש בין הזרים המבקרים בביתנו. אף פעם לא נשאר אחד האנשים האלה לבדו בחדרי. אני בעצמי נמצא בחדר זה, ברוב שעות היום והלילה. המעשה בוצע על ידי איש המתמצא היטב בהליכות ביתנו. אך מי שלא יהיה האשם, אינני רוצה שהוא: יענש. ועל כן, בקשה כפולה לי אלי: ראשית, שחפצי הערך שלי יוחזרו לי, אם אפשר, בעזרת המשטרה שנית, שלא ינקטו כלפי האשם בחומר הדין. אם אין באפשרותו למלאת את בקשתי, כי אז מותר אני על חפוש החפצים הגנובים".

"כבוד הרב הוא איש מוזר", השיב המפקד אחרי הפסקה קצרה. "האם כבוד הרב רוצה שכל הגנבים יתהלכו חופשיים, ואולי אף

שאלה. ממתי חל חובת חינוך על ילד לשמוע מקרא מגילה?

תשובה. ממתי שיכול לשמוע את כל המגילה.

שאלה. האם מותר לאכול ולשתות קודם קריאת מגילה?

תשובה. לא.

שאלה. מה צריך להחמיר בקריאת מגילה?

תשובה. לשמוע כל מילה ורצוי שיהיה לכל אחד מגילה שגם יקרא בה בלחש

כדי לא להפסיד מילה.

שאלה. מה יועיל כשמשלים מתוך חומש ולא מתוך מגילה כשרה?

תשובה. כי נפסק להלכה שמי שאמר כמה מילים בעל פה, יצא, וזה כמו שאמר בעל פה.

שאלה. כמה חיוב נתינת מתנות לאבינויים?

תשובה. שתי מתנות לשני עניים (שיעור נתינה הוא כדי סעודה קלה. בערך – 7 ש"ח), וכל המרבה הרי זה משובח.

שאלה. כמה הוא חיוב משלוח מנות?

תשובה. לאדם אחד – שתי מנות של מאכלים, או שני מיני משקים, או מאכל ושתייה.

ש"ת
הלכה לעשה

הרב'ה אומר: "דער פורים האט זאך פאר שטעלט" (הפורים התחפש) – שזה הענין שצריך לראות לא לאבד את האור של פורים עצמו.

(מורינו הרב שליט"א)

"הקורא את המגילה למפרע וכו'" - אמר הרב ישראל בעל שם טוב נ"ע, "הקורא את המגילה למפרע" - פירוש, **שסובר כי אז היה הנס ולא עתה, לא יצא.**

(בעל שם טוב על התורה - מגילת אסתר)

מוהרנ"ת ז"ל היה פעם פורים אצל רבינו ז"ל, ואמר לו אז רבינו ז"ל: שעיקר כוונת מחיית עמלק על-ידי שמחת פורים, הוא לבטל את הספיקות שעולה בכל פעם על האדם, 'ספק' גימ' 'עמלק' ואפילו בקדושה אסור שיהיה לאדם ספיקות.

ההתעוררות וההתלהבות שהיה בין אנ"ש בפורים, בפרט בעת 'קריאת המגילה' היה יותר מההתעוררות שהיה באמירת 'כל נדרי' וממש הרגישו וראו במוחש שיום כפורים הוא באמת יום כ-פורים כדברי התיקוני זוהר.

(שש"ק ד-צ"ט)

היה אחד מאנ"ש שבצעירותו סבל על הלב באופן קשה מאוד, ובני ביתו היו מאוד בחולים על-זה, ובתוך כך הגיעו פורים, והלה הלך לשמוח בשמחת פורים עם אנ"ש. ולפני שהלך מביתו, הזהירה אותו

וזגתו שיזכור שאסור לו לשתות אפילו מעט מזעיר, כי הוא סכנת נפשות!

ונכנס לבית הכנסת באומן, ואז היה ר' נחום שוסטר זצ"ל הגבאי, וביקש מר' נחום שיתן לו משקה, והניח ר' נחום בקבוק יין שרף גדולה, והני"ל שתה הכל בבת אחת, והחל ללכת לכיוון ביתו של ר' אברהם שטרנהרץ, (כי כן היה המנהג בפורים אז שהיו מתפללים מנחה גדולה, ואכלו סעודת פורים ואחר-כך היו מתאספים בבית ר' אברהם לשמוח בשמחת פורים.) והרגיש הלה שאינו יכול ללכת, ואחזו ר' נחום הנ"ל, ותמכו בידיו שלא יפול עד שהגיע לבית ר' אברהם הנ"ל ושם כבר היה כל העולם, ומיד כשנכנס לבית ר' אברהם נפל ארצה בפתח הבית, וזוגתו שהיתה שם הרימה קול צעקה: "איך שתה במצב כזה שהוא סכנת נפשות וכו'" ולמחרת כשקם משנתו היה כאחד האדם, ולא ידע כלום מחולו לב.

(מבועי הנחל)

זוכרני שהייתי רואה את אבי זקני האדמו"ר מהאדעס זצ"ל, בשעה שהיה יושב בסעודת פורים היתה שמחתו גדולה עד בלי שיעור, **ודמעותיו היו זולגות מעיניו, ומתגלגלות על לחייו ופניו מחייכות וצוחקות.**

וכן היה אבי מורי ורבי נוהג שבפורים היה שמח שמחה גדולה ובכי גדול היה מעורב בשמחתו, והסביר לנו שעבודה זו קשה עד למאד, להיות תשובתו שלימה מתוך שמחה, ובאותה שעה יעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם, כמו שאומר הרמב"ם בהלכות תשובה פרק ב הלכה ב.

ציור על ידי נחמן וינן אילסר - נחמת ציון - כיתה ח'

עצוקות הוציאני...

אנשי-שלומנו שבטעפליק היו נוהגים להתאסף ביום הפורים בבית רבי מאיר ש'היה נוהג להכין את הסעודה תכף אחר חצות היום, כשהוא מגיף את תריסי הבית ומדליק נרות כנהוג וכדי להגביר היטב את השמחה.

אמר לו רבי מאיר בתמיהה: וכי אם כן לא מצאת לך עצה אחרת לצאת מצרותיך אלא בזאת שתהיה במקרה שחורף? ותפסו וחבסו ואמר לו חזר והגד. "אם כל כך רע אזי פונים וצועקים עוד ועוד אל השם יתברך - "צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני..." והתחיל הכפרי לצעק עמו יחד "צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני". כשרבי מאיר מעודדו בכל פעם "ואם אכן כל כך רע אזי צועקים צרות לבבי וכו'".

טיול מספר 10

כ"ז כסלו תשפ"ג

מסיבת חנוכה

זאת חנוכה תשפ"ג

יארצייט מוהרנ"ת באולמי פבליון

נְכִינס יֵין יֵצֵא סוּד

אָדון אַחַד וְהַיְהוּדִי בָּחַר לוֹ מְקוֹם בְּפִנֵּה וְיָשָׁב שָׁם וּבָכָה תַּמְרוּרִים, אוֹתוֹ הָאָדוֹן שָׁם לְבוֹ לַיהוּדִי הַיּוֹשֵׁב וּבּוֹכָה וְשָׂאֵלּוּ לְפָשֶׁר הַבְּכִי, בְּתַחֲלִילָה לוֹ עָנָה הַיְהוּדִי מְאוּמָה אֶף לְאַחַר שֶׁהִפְצִיר בּוֹ הָאָדוֹן סִפֵּר הַיְהוּדִי אֶת כָּל הַבְּלָבּוּל וְהַעֲלִילָה שֶׁשָּׂמוּ עָלָיו, הָאָדוֹן הִזָּה הָיָה שׁוֹפֵט בְּבֵית הַמִּשְׁפָּט בַּעִיר יֹאסִי, וּבְדִיּוֹק שֶׁלְּחוֹ אוֹתוֹ אוֹדוֹת הַחֲקִירָה בַּעֲנֵן הַגּוֹי שֶׁנִּמְצָא מִסָּל מֵת בְּבֵית הַמֶּרְזֵחַ. (אֶף הַיְהוּדִי לֹא יָדַע שֶׁהוּא הַשּׁוֹפֵט)

כְּשֶׁחָזַר הַיְהוּדִי לְבֵיתוֹ תַּפְסוּהוּ מִיָּד וְשָׂמוּ אוֹתוֹ בְּבֵית הַסּוּהָר, וְהַשּׁוֹפֵט הָהוּא בָּא לְאוֹתוֹ כְּפָר וְהַתְנַפֵּשׁ לְשׁוֹכֵר קֶרֶקְעוֹת שׁוֹנֵא וְהַיְהוּדִים וּלְאַחַר כְּמָה יָמִים הַתְחַבֵּר עִם הַכֹּמֶר וְהַזְמִינּוּ לְשָׁתוֹת עִמּוֹ בְּצוֹנָא יֵין שָׁכָר כְּמִנְהָג הַגּוֹיִם, וְהַכָּל הוּא כְּשֶׁנִּכְנַס יֵין יֵצֵא סוּד, הַכֹּמֶר סִפֵּר לְאָדוֹן (הַשּׁוֹפֵט) אֶת כָּל הָאָמֶת שֶׁהַחֲלִיט לְנֶקֶם הַיְהוּדִי וְגַם רָצָה לְסַלֵּק אֶת הַגּוֹי הַמוֹמֵת מִשּׁוּם סִיפָה שֶׁהָיָה לוֹ עִמּוֹ. וְלָכֵן הַזְמִינּוּ לְבֵית מֶרְזֵחַ שֶׁל הַיְהוּדִי, וְהַנִּיחַ סֵם הַמָּוֶת בְּכּוֹסוֹ שֶׁל אוֹתוֹ גּוֹי וְאֶת כָּל הַמַּעֲשֶׂה גִלְגְּלוּ עַל הַיְהוּדִי, בְּמִשְׁפָּט שֶׁנַּעֲשֶׂה לְאַחַר מִפְּנֵי הַשּׁוֹפֵט צוֹ לְשַׁחֲרֹר אֶת הַיְהוּדִי וְאֶת הַכֹּמֶר הוֹצִיאוּ לַהּוֹרֵג. וְכֵן הִבִּין הַיְהוּדִי מִדּוּעַ אָמַר לוֹ הַסֵּפֶא הַקְדוּשׁ לְנֶסֶע דְּוָקָא בְּרַפְּבֵית הָאֶקְסֶפֶרְס. זִי"ע.

סִפֵּר כְּבוֹד הָאָדָמוֹר מְבֹאֵהוּשׁ זִי"ע, עַל זָקְנוֹ אָדָמוֹר הַזָּקֵן מְבֹאֵהוּשׁ זִי"ע, שֶׁהָיָה מַעֲשֶׂה בַּיְהוּדִי שֶׁיָּשָׁב בְּכֶפֶר סְמוּךְ לַעִיר יֹאסִי וְהַשְׂכִּיר לְפָרְנֶסְתּוֹ בֵּית מֶרְזֵחַ (קֶרֶקְעוֹת), וְאוֹתוֹ יְהוּדִי נֶהֱג לְהַתְלוֹצֵץ לַפְעָמִים בְּגוֹיִים שֶׁבְּכֶפֶר עַל שֶׁהֵם מְשַׁלְּמִים כֶּסֶף לְכֹמֶר בַּעֲבוּר גְּלוֹי חֲטָאִיהֶם לְכֹמֶר וְכֹאִילוֹ כֵּן הוּא מְכַפֵּר לָהֶם עַל זֶה, אָמַר לָהֶם אוֹתוֹ יְהוּדִי 'תּוֹכְלוּ לְהַתְנַדּוֹת גַּם בְּפָנַי וְגַם אֲנִי יִכְפֹּר לָכֶם עַל הַעֲבֵרוֹת, וְכֵן עָשׂוּ, הַכֹּמֶר שָׁמַע עַל כֵּן וְחִמְתּוֹ בַּעֲרָה בּוֹ וְנִשְׁבַּע לְנֶקֶם בַּיְהוּדִי עַל שֶׁנִּגְבַּה מִמֶּנּוּ פְּרִנְסָתוֹ.

לִילָה אַחַד זָמַן מַה לְפָנַי חַג הַפֶּסַח בָּא הַכֹּמֶר וְעִמּוֹ כְּמָה גוֹיִים לְבֵית מֶרְזֵחַ שֶׁל הַיְהוּדִי וְשָׁתוּ לְשָׁכְרָה, בְּשָׂעָה מְאַחֲרֵת הִלְכוּ לְבֵיתָם וְאֶחָד מִן הַגּוֹיִים נִשְׁאָר יוֹשֵׁב עַל הַסֶּפֶסֶל וְנִרְדָּם, פְּתָאוֹם נָפַל אֶרְצָה לֹלֵא רוּחַ חַיִּים, הַמִּשְׁטָרָה בָּאָה וְכִשְׁבָּדְקוֹ אֶת הַמִּשְׁקָה מִמֶּנּוּ שָׁתָה, מִצָּאוּ בּוֹ סֵם הַמָּוֶת, זֹאת הָיְתָה נֶקֶמַת הַכֹּמֶר כִּדִּי לְהַעֲלִיל עַל הַיְהוּדִי שֶׁהָרְגוֹ לְגוֹי זֶה.

הַיְהוּדִי בָּרַח מִיָּד לְבֹאֵהוּשׁ בְּפֶתַח וּבְבִהָלָה וּבְכָה תַּמְרוּרִים לְפָנַי הַסֶּפֶא הַקְדוּשׁ מְבֹאֵהוּשׁ, לְמַחֵר אָמַר לוֹ הַסֶּפֶא הַקְדוּשׁ תִּסַּע לְבֵיתְךָ מִהָעִיר בֹּאֵהוּשׁ לַעִיר פִּיטֶרָא בְּרַפְּבֵית הָאֶקְסֶפֶרְס (מִהִיר) דְּוָקָא וְאֶפְלוֹ שָׁהָ עוֹלָה הַרְבֵּה כֶּסֶף וְלֹא בְּרַפְּבֵית הַרְגִּילָה, בְּרַפְּבֵית יֵשֵׁב

לאחר המשתה מהראוי היה שאחשורוש ילך לישון בשמחה, אבל היה נס שלא יכל להרדם. ולכן ביקש שיביאו את ספר הזכרונות, כי כן דרך המלכים כששינתן נודדת, אומרים לפנייהם משלים ושיחות עד שירדמו.

בילקוט שמעוני כתוב, שהבן של המן קראו לו "שמש" והוא התחיל לקרא לפני המלך, וכשהגיע בספר לזכויות של מרדכי שהציל את המלך, הפך את דפי הספר ולא רצה לקרא, אך היה נס והדפים התגלגלו חזרה לאותו מקום שמשופר על מרדכי ולכן כתוב ויהי נקראים (בפתח) שנקראו מאליהם.

ונמצא כתוב שמרדכי הציל את המלך מבגתנא ותרש שרצו להרוג את המלך. במדרש כתוב שבני המן היו סופרים של המלך והם כתבו בגתן או תרש, בכדי שאם יהרגו את שניהם בזמן שרק אחד היה צריך להרג, נמצא שמרדכי שסיפר גרם שאחד ימות שלא כדיו. וה' עשה נס והמילה או נתפרדה, האות א' נתחברה לבגתן ונמצא בגתנא, והאות ו' נתחברה לזרש ונהיה ותרש, ולכן כתוב וימצא (מלשון מציאה)

המלך שאל: איזה כבוד נעשה למרדכי? והנערים אמרו לא לעשות כלום.

בדיוק באותו זמן הגיע המן בחצר המלך והיתה לו הכונה להגיד למלך שהכין את העץ למרדכי. ומובא בילקוט שמעוני שכל אותו הלילה היה אחשורוש רואה את המן עומד עליו וחרבו שלופה בידו, והמן מוריד את הכתר של אחשורוש, והתעורר אחשורוש וחשב האם זו באמת או זו חלום, ומיד בבוקר כשהגיע המן, אמר אחשורוש שאין חלום בלא אמת, ולכן התחיל לשנוא את המן.

המן הוזמן להכנס ע"י אחשורוש.

ואז שאל אחשורוש את המן איזה גדולה לעשות לאדם שהמלך חפץ ביקרו, והמן חשב בליבו שבדאי מתכון המלך עליו.

המן אמר שיביאו לבוש מלכות וסוס של המלך וילבישו לו את כתר המלכות.

המלך אמר להמן לקחת את הלבוש ואת הסוס ולעשות את הכבוד למרדכי.

וכמו שציוה אחשורוש כן עשה המן, ואמרו חז"ל שאסתר הוציאה כרוז שכל החנויות בשוק יסגרו, וכל העם יצאו לראות את מרדכי היהודי רוכב על הסוס, והמן מובילו, וגם בקשה אסתר שכל הספרים חיבים להחביא את המספרים ואת הכלים, ובכך לא היתה ברירה להמן אלא שהמן עצמו היה צריך לספר את מרדכי, כי כן צוה המלך שמרדכי יהיה מסופר ולבוש יפה. ואגב מובא בחז"ל שהמן אמר למרדכי שיעלה על הסוס, ואמר לו מרדכי שבגלל שהוא צם הרבה ימים אן לו כח לעלות, - התכופף המן ומרדכי דרך עליו ועלה על הסוס. בשעה שעלה נתן מרדכי להמן בעיטה. שאל אותו המן הרי כתוב "בנפול אויבך אל תשמח"? אמר לו מרדכי שזה רק אצל יהודים אבל אצלכים כתוב "ואתה על במותייהם תדרוך".

ואח"כ חזר לתענית ולבש שוב את השק, כי עדין היה צריך תפילה, ואילו המן חזר לביתו אבל כי ביתו ששפכה עליו את המים סרוחים, זרק עצה ומתה.

אישתו ושאר החכמים אמרו להמן שאם התחיל לפול לפני מרדכי אז בודאי ימשיך ליפול.

תוך כדי דיבור היגעו שלוחי המלך וביקשו את המן למשתה שהכינה אסתר.

הרב הקדוש רבי אברהם יהושע מאפטא רבה של יאסי שלחו לו בני מקומו לכבוד פורים משלוח מנות מהודר כשבתוכו דינרי זהב!!!

לקח הצדיק את הדינרים והשתעשע בהם.

בנו הרב ר' יצחק מאיר, שידע את אביו לשונא בצע ומעודו מאס את הממון, התפלא מאוד ופנה אל אביו בשאלה:

- אבא האם שנית את הרגלך לשנוא כסף?

השיבו הצדיק: - כל השנה כולה אני מבזה את הזהב ואינו נחשב בעיני ל כלום, אבל עכשיו שמצות היום ליתן מתנות לאביונים, ונמצא שאתן להם רק מה שנחשב בעיני לאין ואפס,

ולכן נתתי את לבי היום להכניס את אהבת הכסף בלבי, וכשיגיע החשק אל הכסף למרום קצו, אז אחלקנו לעניים.

כשדובר פעם רבנו הקדוש
טעניו בני אדם בעלי תבונה שקשה לתקנם
באחד שהבחינה חושנית ביד האדם אם יעשה אם
לא, התנחם באלו שזכר איתם בין החיים ואמר:
'בהם אני כבר בטוח וידע מקומם האמיתי'.

וחשיל מושל
לחלוב החלב את הפרה,
שלפעמים אחרי שזכר יגע וטרח, עוד
שמיילא מונח כד חלב, וזרי לא פעם
לפתע הפרה בועטת בכד החלב המלא
והכל הולך לטמיון, ואין הפרה מבינה
כלום מזה קלקלה!

כמו כן -

יש שהצדיק מתיגע ומשתדל לדלות הטוב שיש בכל אחד מהמקרים ועומל ויגע להעלותו עוד ועוד
מטדירה למדרגה, ויש חלילה כאלו שאף אחרי כל זאת בועטים בכל הטוב ברגע אחד והכל הולך לאיבוד,
וצריך הצדיק לחזור שוב על פעולתו ולהתחיל הכל מחדש. (נחמה שניר קדוש ו' לאו)

מעשה ביהודי יקר, אב למשפחה ברוכה, שעבד במשרה יוקרתית והרוויח משכורת מכובדת. הוא עבד במזכירות בחברה העוסקת בשיווק ביגוד, וחיינו התנהלו על מי מנוחות.

לאחר עשר שנים בעבודה, מכל מיני סיבות שאין כאן המקום להאריך בהן, הודיעה החברה על פשיטת רגל. המשרדים נסגרו, העובדים נשלחו הביתה, ואחד מהם היה מיודענינו. הוא החל בתהליך חיפוש עבודה, אולם תוך כדי כך פקד אותו אסון קשה - אביו נפטר בפתאומיות, אמו נותרה אלמנה בודדה.

המשפחה התכנסה לדיון חירום, היה ברור שלא שייך להותיר את האם לבדה. בני המשפחה חולקו למשמרות, מדי ערב יבוא נכד אחד לישון, מדי יום יבקר בביתה בן או בת, וכן הלאה. מכיוון שבאותה תקופה היה מחוסר עבודה, הוטלה עליו משימת חלוקת המשמרות, ומטבע הדברים גם יתר הטיפול השוטף באמו - נפל בעיקר על כתפיו.

מיודענינו לא התחמק מאחריותו ולא התעצל. אדרבה, הוא השקיע את כל כוחו ומאודו כדי לשמח את אימו ולהעניק לה טיפול מסור מתוך אכפתיות ותשומת לב. כל שבת וחג - טרח לארגן לה סידור היכן לשהות, או שבא בעצמו לשהות אצלה. בכל פעם שהוצרכה לטיפול רפואי - היה הוא הולך איתה. כך נוצר מצב שהוא העסיק את עצמו במצוה הנפלאה של כיבוד אב, ואמו חיה ברוגע ובשלווה, הודות למסירותו וחריצתו למענה.

בחודשים הראשונים התפרנס מדמי אבטלה. אחר כך מהפיצויים, וכשאלו אזלו - החל לחיות מחסכונותיו. הטיפול באמו העניק לו הרבה שימח אותו מאוד, ומאידך גם היה טרוד כל כך בלסייע לה, כך שלא התאפשר לו לחפש עבודה אחרת. רק כעבור כשלוש שנים שטיפל באמו, כשמצבו הכלכלי היה רע, הבין שאין ברירה ועליו לעשות משהו בנידון.

הוא פנה לאחיו ושטח בפניהם את אשר על ליבו. אחיו ראו כמה מסירות היתה לו לאמם, הם ידעו שהוא עושה עבודה כל כך טובה ומסורה, והחליטו לטובת אמם שחבל שיפסיק. הם גמרו אומר לשלם לו מכיסם משכורת חודשית קבועה, אותה יחלקו ביניהם. הוא ימשיך לדאוג לאימם, והם ישלמו את משכורתו. שלוש שנים נמשך המשך ההסדר, עד שבבוקר בהיר אחד אמו לקתה בלבה, הובהלה לטיפול נמרץ, ולמגינת לב כעבור יומיים - נפטרה. הוא ישב שבעה יחד עם אחיו, שביקשו לשמוע ממנו עוד ועוד על חיי אמם האהובה בשנים האחרונות, שכן הוא זכה להיות לצידה יומם ולילה, מה שהם החמיצו...

לאחר השבעה, חזרו כולם לשגרה, כל אחד לעבודתו. כעת, הוצרך לחפש לעצמו אפיק פרנסה חדש. הוא התעניין במודעות 'דרושים', שלח 'קורות חיים', וגם הלך ללא מעט ראיונות עבודה. אלא שגילו המתקדם וחוסר ההכשרה שלו עמדו בעוכריו, וכך הוא נדחה פעם אחר פעם.

בסיום ראיון העבודה הששי אליו הלך, כששוב שמע את המילים הכל כך מוכרות לו הוא קם מהכיסא באכזבה, ופנה לדרכו אל מחוץ למשרד. ואז שאל אותו המנהל בסקרנות: 'יתגיד, למה בקורות החיים שלך כתוב במה עסקת עד שנת 2009, הלא היום אנחנו בשנת 2015. מה עשית בשש השנים האחרונות?'

האיש החל להרצות את סיפורו, והמנהל - שהרגיש שהוא קצת נבז - ביקש ממנו לשוב ולהתיישב. ואז, באווירה טובה וחיובית, האיש החל לספר על השנים שחלפו, על אמו שנותרה בודדה, ועל מסירותו עבודה. על העובדה שלא יכול היה להקדיש זמן למצוא עבודה, וכי חש חוויה וסיפוק מכך שתמך באמו והיה לצידה בשנותיה האחרונות...

המנהל התרגש מהסיפור, הרהר קמעה ואמר לו: שמעני אדוני, לאמיתו של דבר הגשת לי קורות חיים למשרת מזכירות. משרה זו באמת לא מתאימה עבורך, ולכן דחיתי את בקשתך ואמרתי לך שלא התקבלת לתפקיד.

אולם, דיברנו כמה דקות, ואני נוכח לדעת כי מתאים לך לעבוד במשרה רגישה ומשמעותית, עבודה שמצריכה הרבה לב ונשמה, מסירות ואכפתיות.

"יש לי משרה כזאת!" - צהל המנהל ובישר לו, "משרת ניהול בכירה המצריכה הרבה רגישות ומסירות. אדם כמך אני מחפש מזה זמן רב!" - שב ואמר המנהל. עד מהרה החל האיש לעבוד במשרה מכובדת, ובמשכורת מכובדת עוד יותר...

הנה כי כן, מכיבוד הורים אף פעם לא מפסידים. ההיפך הוא הנכון, כיבוד הורים פותח שערי שמים, כיבוד הורים הוא מפתח איכותי לשערי הפרנסה ולכל הישועות.

